

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Ing. Vierou Horčicovou ve věci

žalobce: **B. S.**, narozen X.,
státní příslušnost: Republika Kazachstán

zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské nám. 831/21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, IČO 00007064
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.2.2026, č. j.: OAM-1461/ZA-ZA11-K01-2025,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Podstata sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne **12.2.2026**, č. j.: **OAM-1461/ZA-ZA11-K01-2025** (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla udělena mezinárodní ochrana na území České republiky dle § 12,13,14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Z obsahu rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalobce podal dne 26. 12. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 6. 1. 2026 v rámci své výpovědi konkrétně sdělil, že je státním občanem Republiky Kazachstán, je ruské národnosti, vyznává pravoslavné křesťanství. K dotazu na své politické přesvědčení uvedl, že nikdy nebyl členem politické strany nebo hnutí. Nikdy se politicky neangažoval. Je svobodný, děti nemá. Vlast opustil v roce 2021, přiletěl tehdy do Prahy, v roce 2023 na navštívil jako turista Maďarsko. Nebyla mu udělena víza ani povolení k pobytu v jiných státech. O mezinárodní ochranu nikdy dříve nežádal. Je zdravý, s ničím se neléčí. Nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. K důvodům své žádosti uvedl, že mu zrušili zaměstnaneckou kartu. Požádal o její prodloužení, ale jeho žádost zamítli a právník mu poradil, aby požádal o mezinárodní ochranu, jiné důvody k podání žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl. Žalobce zmínil problémy s Kazachy, kterým jako etnický Rus ve vlasti čelil.
3. Správní orgán při posuzování žádosti vycházel především z výpovědi žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Republice Kazachstán, konkrétně vycházel zejména z následujících podkladů: Informace OAMP 14.03.2025, Kazachstán, Bezpečnostní a politické situace v zemi, Informace OAMP 12.04.2024, Zahraniční mobilita a návraty do země, Informace OAMP 16.01.2026, Etnická menšina Rusů v Kazachstánu, Informace, OAMP, 25.2.2025. Kazachstán, Policie – Struktura, kapacity, běžná kriminalita, ochranné mechanismy. Informace MZV ČR čj. 108700–6-2025-MZV/LPTP ze dne 11.04.2025. Výjezd a návrat občanů Kazachstánu z/do vlasti. Zodpovězení otázek zastupitelským úřadem v Astaně. Protokol o pohovoru ze dne 6.1.2026.
4. Po provedeném dokazování dospěl správní orgán k závěru, že aby mohl žalobce pociťovat ve vlasti odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v paragrafu 12 písm. b) zákona o azylu. (tj. z důvodů rasy pohlaví, náboženství, národnosti a příslušnosti k určité sociální skupiny nebo pro zastávání určitých politických názorů. Či že by mu bylo takové pronásledování hrozilo v případě vlna návratu do vlasti) neuvedl v žádosti žalobce žádná tvrzení ani podklady. Žadatel v pohovoru výslovně uvedl, že mu v případě návratu do vlasti nic nehrozí. Sdělil zároveň, že mezinárodní ochranu žádá z důvodu prosté legalizace pobytu a do vlasti se mu vracet nechce, jelikož by pro něho bylo obtížné vyřídit si víza potřebná k jeho návratu do ČR. K těmto motivům správní orgán konstatuje, že výčet pro udělení azylu vyjmenovaných paragrafů 12 zákona je taxativní, což znamená, že z jiných důvodů než v něm uvedených nelze udělit legalizace pobytu, které se žalobce podáním své žádosti nepokrytě domáhá. Pak mezi těmito vypočtenými důvody žalobcem uvedený důvod obsažený není. K tvrzení žadatele, že ve své vlasti měl potíže z důvodu jeho evropského vzhledu, kdy se hlásí k ruské menšině, si správní orgán k posouzení těchto tvrzení žadatele obstaral informaci OAMP ze 16.01.2026 Etnická menšina Rusů v Kazachstánu. Podle této informace tvořili Rusové k březnu 2025 přibližně 14,6% kazašské populace. Z regionálního hlediska tvořili etničtí Rusové kompaktní osídlení na východě Kazachstánu. |K používání ruského jazyka

zpráva uvádí, že ač ruskému jazyku nepřísluší status státního jazyka a byť bez znalosti nebo se špatnou znalostí kazašského jazyka není možné zastávat vyšší pozice, tak je ruský jazyk podle ústavy rovnocenný s kazašským jazykem při oficiálním užití státními institucemi. A i přes státní proklamaci o posílení rozvoje kazaštiny, ruština podle zdrojů stále převažuje v řadě sfér soukromé vědecké, lékařské, technické nebo státní.

5. Z Informace OAMP 25.02.2025 správní orgán zjistil, že nic nenasvědčuje tomu, že by žadatel v minulosti byl, či by měl být v budoucnu v případě návratu do Kazachstánu systematicky podroben diskriminačnímu jednání či dokonce pronásledování, a to právě z důvodu jeho ruské národnosti nebo vyznání. Tím méně tomu, že by takové jednání bylo podporováno státní mocí, či že by státní orgány země takovému jednání i nečinně přihlížely. Správní orgán konstatoval, že neshledal naplnění § 12 písm. b) zákona o azylu.
6. Podle ustanovení paragrafu 13 odstavec 1 zákona o azylu se případně hodným zvláštního zřetele udělají rodinnému příslušníku azylanta, jemuž byl azyl udělen azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod dle § 12. Z výpovědi žalobce, z evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v České republice byla udělena mezinárodní ochrana některému z rodinných příslušníků žadatele ve smyslu tohoto ustanovení. Proto správní orgán konstatoval, že žadatel nesplňuje důvody pro udělení azylu podle paragrafu 13 zákona o azylu.
7. Správní orgán zkoumal také případné naplnění podmínek v paragrafu 14 a odst. 1 a odst. 2 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žadatel neuvedl a správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma formou trestu smrti nebo popravy. V Kazachstánu nelze tento trest udělit, podobné újmě ze strany soukromých osob takové jednání nehrozí neboli nehrozí, že by mu státní orgány jeho země nebyly schopné zabránit.
8. Správní orgán se také zabýval otázkou, zda žadateli nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského a ponižující zacházení nebo trestání. Dle judikatury správních soudů, ze skutečnosti, že v některých zemích panuje problematická situace v oblasti dodržování lidských práv ještě nevyplývá, že potenciální vystavení takovému jednání, že je možné považovat za vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Každá žádost se musí posuzovat individuálně na základě žadatelem uvedených skutečností. Žalobce je bezúhonným kazašským občanem, který ve své vlasti nikdy žádné potíže se státními orgány neměl. Svoji vlast opustil na základě cestovního dokladu, a to zcela bez potíží, ani ze správním orgánem shromážděných informací v rámci správního řízení rozhodně nevyplývá, že by žadateli při návratu do Kazachstánu hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy, nebo, že by bylo významně pravděpodobné, že mu bude způsobena újma. Správní orgán v závěrem shrnul, že v případě, že žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany a mezinárodní ochrana se tudíž neuděluje.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

9. **Žalobce v žalobě uvedl**, že napadené rozhodnutí vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce o mezinárodní ochranu v ČR žádá z důvodu, jakožto etnickému Rusovi pravoslavného vyznání, možného útisku nebo azylově relevantního pronásledování, a to z důvodu příslušnosti k národnostní menšině. Rozhodné okolnosti dle mínění žalobce správní orgán nezjišťoval dostatečně. Správní orgán však v rozhodnutí uvádí, že žalobce neposkytl dostatečnou podporu pro svá tvrzení a že jeho příběh je nevěrohodný stran

hrozících obav. Žalobce odkázal na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, v roce 1992 (dále jen Příručka). Příručka se ve člancích 195. – 219. věnuje problematice „prokazování faktů“. V článku 196. se uvádí: „*Je obecnou právní zásadou, že důkazní břemeno spočívá na osobě vznášející nárok. Často se však stává, že žadatel není schopen podložit svá vyjádření dokumentárními či jinými důkazy a případy, v nichž žadatel může podat důkaz o veškerých svých vyjádřeních, jsou spíše výjimkou než pravidlem. Ve většině případů osoba prchající před pronásledováním dorazí jen s nejnutnějšími osobními věcmi a velmi často dokonce i bez osobních dokladů. V některých případech může být vlastně na posuzovateli, aby použil veškeré prostředky, které má k dispozici, k zajištění nezbytných důkazů, o něž by se žádost opírala.*“ V článku 203. se dále uvádí: „*Poté, kdy žadatel vyvinul opravdové úsilí o opodstatnění svého příběhu, je stále ještě možné, že pro některá z jeho prohlášení se nebude dostávat důkazů. Jak je shora vysvětleno (čl. 196) je sotva možné, aby uprchlík dokázal každou část svého příběhu, a je pravdou, že kdyby toto stálo jako požadavek, většina uprchlíků by nebyla uznána. Proto je často nutné uznat žadatelovu věc i v případě pochybností.*“ Správní orgán však uvádí, že žalobce neposkytl dostatečnou podporu pro svá tvrzení a jeho příběh je nevěrohodný stran hrozících obav. Správní orgán odmítl přispět svou aktivní činností ke zjištění skutkového stavu věci a zároveň opomíjí obecné pravidlo, dle kterého se v pochybnostech, za situace, kdy nelze průkazně tvrzení účastníka ověřit, vždy straní účastníku řízení a jeho žádosti se vyhová. K otázce humanitárního azylu pak žalobce tvrdí, že nemůže využít správním orgánem doporučené instituty zákona o pobytu cizinců pro legalizaci svého pobytu, a to z důvodu přetížení zastupitelského úřadu České republiky nacházejícího se v Kazachstánu.

10. **Žalovaný k žalobě uvádí**, že trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru žalovaný správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Žalovaný poukázal na **účelovost žádosti**; žalobce sám uvedl, že žádost o mezinárodní ochranu podal primárně za účelem legalizace pobytu po neprodloužení zaměstnanecké karty. Takový důvod není azylově relevantní. Obavy z pronásledování z důvodu národnosti žalobce uplatnil až v žalobě; ve správním řízení naopak uvedl, že mu v případě návratu „*nic nehrozí*“. Popisované incidenty (rvačky, verbální útoky) představují jednotlivé excesy soukromých osob, nikoli systematické pronásledování, a nejsou přičitatelné státu. Žalobce se neobrátil na státní orgány, takže nelze dovodit, že by mu stát ochranu neposkytl. Z Informací pořízených OAM vyplývá, že etničti Rusové nepodléhají systematickému pronásledování a mají přístup k ochraně práv; žalobcova situace tomu nijak nevybočuje. Žalovaný se zabýval i doplňkovou ochranou a zjistil, že žalobci nehrozí vážná újma (§ 14a zákona o azylu); jeho vlastní výpověď i opakované bezproblémové návraty do vlasti to potvrzují.
11. Žalovaný trvá na tom, že zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, opatřil relevantní podklady a žalobci umožnil se k nim vyjádřit. Žádost o mezinárodní ochranu byla posouzena jako účelová, bez naplnění zákonných důvodů pro azyl či doplňkovou ochranu; žaloba je proto podle žalovaného nedůvodná.

III. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

12. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Veškeré podklady a listiny, z nichž soud vycházel, a jichž se dovolávaly i procesní

strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Zároveň nebylo navrženo provedení důkazních prostředků, které by nebyly součástí správního spisu předloženého žalovaným.

13. Žaloba není důvodná.
14. Jádrem věci je otázka věrohodnosti žalobce a zejména jeho tvrzení, že byl v domovském městě Šymket, kde žije pouze 7 % etnických Rusů, napadán na ulici jakožto etnický Rus Kazachy, pročez se tamějšímu policejnímu orgánu s tímto nesvěřil, a že mu kvůli tomu mu hrozí v případě návratu domů pronásledování a vážná újma. Správní orgán však uvádí, že žalobce neposkytl dostatečnou podporu pro svá tvrzení a jeho příběh je nevěrohodný stran hrozících obav. Správní orgán odmítl přispět svou aktivní činností ke zjištění skutkového stavu věci a zároveň opomíjí obecné pravidlo, dle kterého se v pochybnostech, za situace, kdy nelze průkazně tvrzení účastníka ověřit, vždy straní účastníku řízení a jeho žádosti se vyhová. K otázce humanitárního azylu pak žalobce tvrdí, že nemůže využít správním orgánem doporučované instituty zákona o pobytu cizinců pro legalizaci svého pobytu, a to z důvodu přetíženosti zastupitelského úřadu České republiky nacházejícího se v Kazachstánu.
15. Jak totiž soud rozvede níže, posouzení věrohodnosti vyličeného azylového příběhu žadatele je součástí zjišťování skutkového stavu. Předchází tak právnímu posouzení žádosti, v rámci kterého se již posuzuje, zda žadateli hrozí pronásledování nebo vážná újma (a zda se jí případně může vyhnout prostřednictvím dostupné vnitřní ochrany nebo vnitřního přesídlení). Žalovaný nemá povinnost žádost dále posuzovat, pokud shledá azylový příběh celkově nevěrohodným (a zároveň není dán jiný objektivní důvod pro udělení mezinárodní ochrany – např. válečný konflikt v zemi původu; srov. rozsudek Krajského soudu v Brně z 24. 9. 2025, č. j. 41 Az 8/2025–48, bod 21).
16. Soud ve věci rozhodl bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s tímto postupem nevyjádřil svůj nesouhlas a žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání výslovně souhlasil. 28.
17. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.
18. Podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu [p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
19. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

20. Podle ustanovení paragrafu 13 odstavec 1 zákona o azylu se případně hodným zvláštního zřetele udělají rodinnému příslušníku azylanta, jemuž byl azyl udělen azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod dle § 12.
21. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, ve znění účinném do 30. 9. 2025, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
22. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
23. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
24. Podle ustanovení § 23c zákona o azylu [p]odkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména a) žádost o udělení mezinárodní ochrany a údaje k jejímu doplnění, b) protokol o pohovoru, c) přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.
25. Podle § 3 s. ř. [n]evyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
26. Podle ustanovení § 14a zákona o azylu: „[D]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje: a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“
27. Podle ustanovení čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice členské státy pro dosažení souladu s odstavcem 1 zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně.

28. Úkolem žalovaného proto nejprve bylo posoudit důvěryhodnost žalobce a teprve v návaznosti na výsledek tohoto posouzení zjišťovat, zda by žalobci mohlo jako etnickému Rusovi hrozit pronásledování či vážné nebezpečí ve smyslu zákona o azylu. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný žalobci mezinárodní ochranu (ve formě azylu dle § 12 a doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu) neudělil nejen pro jeho nevěrohodnost, ale zabýval ve smyslu své povinnosti prověřit tvrzení žalobce zjišťováním rozhodných skutečností ohledně možné újmy spočívající v pronásledování žalobce, jakožto etnického Rusa ze strany Kazachů.
29. Podstatnou skutečností evokující nevěrohodnost žalobce je jeho vlastní výslovné tvrzení (z pohovoru 6.1.2026, také konstatováno na str. 3 žalobou napadeného rozhodnutí), že v případě návratu do vlasti mu tam nic nehrozí, a sdělil zároveň, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu prosté legalizace pobytu a do vlasti se vracet nechce, jelikož by bylo pro něj obtížné vyřídit si víza potřebná k jeho návratu do ČR.
30. Pak v souladu s tím, co již soud uvedl, bylo nadbytečné zabývat se otázkou možné újmy při návratu do země původu. Závěr o celkové nevěrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu postačí sám o sobě jako důvod pro zamítnutí žádosti o její udělení (srov. též rozsudky NSS z 30. 6. 2010, č. j. 9 Azs 17/2010–182, z 23. 1. 2025, č. j. 2 Azs 220/2024–25, body 37 a 40, či nedávná usnesení NSS z 19. 2. 2026, č. j. 4 Azs 129/2025–43, bod 36 a z 9. 12. 2025, č. j. 22 Azs 238/2025–45). Žalovaný se v takovém případě nemusí zabývat hrozícím nebezpečím pronásledování či vážné újmy v zemi původu a v tomto ohledu si opatřovat další podklady. Přesto však žalovaný se žalobcem předloženému azylovým příběhem podrobně zabýval a opatřil si ke každé žalobcem tvrzené újmě podklady z nichž zejména kromě pohovoru s žalobcem vycházel:
31. Informace OAMP 14.03.2025, Kazachstán, Bezpečnostní a politické situace v zemi,
32. Informace OAMP 12.04.2024, Zahraniční mobilita a návraty do země,
33. Informace OAMP 16.01.2026, Etnická menšina Rusů v Kazachstánu,
34. Informace, OAMP, 25.2.2025. Kazachstán, Policie – Struktura, kapacity, běžná kriminalita, ochranné mechanismy.
35. Informace MZV ČR čj. 108700-6-2025-MZV/LPTP ze dne 11.04.2025. Výjezd a návrat občanů Kazachstánu z/do vlasti. Zodpovězení otázek zastupitelským úřadem v Astaně.
36. Z Protokolu o pohovoru (6.1.2026) soud zjistil, že žalobce přijel na studentské vízum, dvakrát za pobyt v ČR navštívil Kazachstán, všechnu rodinu a příbuzné má v zemi původu. Výslovně uvedl, že neměl problémy z bezpečnostními orgány, pouze když mu na ulici někdo neznámý řekne „Oris“ což má být nadávka na ruskou národnost, on odpoví neznámému, že je Kazach, poté se začnou „hádat a pak nastane bitka. Takových situací byly desítky. Pokaždé to byli cizí lidé“. Uvedl, že potyčky nenahlásil, protože by to nebylo dobré. Kromě občasných rvaček žádné jiné problémy nemá. Na otázku, zdali by mohl odjet do Kazachstánu a vyřizovat si pobyt odtud, uvedl, že je to obtížné, protože počet povolení je omezený. „Žádostí o mezinárodní ochranu si chci legalizovat pobyt ještě z území ČR. Na otázku, jaká by byla jeho situace v případě že by se musel vrátit do vlasti uvedl, že mu tam nic nehrozí ale musel by vyřizovat problém s vízem do ČR.

Na podkladě Informace OAMP 16.01.2026, se žalovaný velice podrobně zabýval (na str. 2 poslední odstavec), otázkou zastoupení Rusů jejich postavení, používání ruštiny, integrací Rusů v kazašské společnosti. Rovněž se žalovaný zabýval (na základě Informace, OAMP ze

dne 25.2.2025) možnostmi ochrany žalobce, jakožto příslušníka ruské menšiny a hlásící se ke křesťanství, domoci se svých práv v situaci případného útoku ze strany Kazachů, jakožto soukromých osob). Ze zjištění žalovaného vyplývá, že žalobce má možnost se obrátit jak na policii, případně podat stížnost proti postupu policie a také obrátit se na neziskový sektor a s jeho pomocí se svých práv domáhat. Z výpovědi žalobce si soud ověřil, že i tím tvrzené potíže se spoluobčany odpovědným orgánem své země vůbec nenahlásil a nevyužil tak ani možností, které mu právní řád jeho země k ochraně dává, přičemž na základě správním orgánem shromážděných informací nelze tvrdit že by státní orgány Kazachstánu a žalobci pomoc neposkytli nebo že by jí pomoc z jejich strany nebyla dostatečně účinná. Zároveň žalobce v pohovoru potvrdil že žádné problémy v Kazachstánu podle svých slov neměl, a to ani při opakovaných návratech do země za svého pobytu v ČR. *„Nejvyšší správní soud v minulosti již opakovaně posuzoval otázku možného udělení mezinárodní ochrany v případě porušování práv ze strany soukromých osob. To přichází v úvahu, pokud stát není schopen nebo ochoten odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu ze strany nestátního původce (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č.j. 1 Azs 86/2008-101; či nedávno usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2024, č.j. 4 Azs 110/2024-26). Žalovaný se dostatečně touto otázkou zabýval a řádně zdůvodnil, že byť kazašská policie nepožívá velkou důvěru ze strany společnosti, v případě běžné kriminality policie poskytuje obětem ochranu“.* (srov. rozsudek NSS 5 Azs 147/2024-24 ze dne 17.10.2024)

37. Soud z uvedených důvodů nepřisvědčil tvrzení uvedenému v žalobě, že správní orgán nedostatečně zjišťoval skutkový stav. Žalovaný si vyžádal informace o bezpečnostní a politické situaci v zemi, postavení etnické menšiny Rusů v Kazachstánu, o otázkách zahraniční mobility a možnosti návratu do země, a konkrétně na základě dotazu vztahujícímu se k okolnostem tvrzeným žalobcem si vyžádal odpovědi zastupitelského úřadu v Astaně. Vyžádal si také zprávu o fungování policie, ve vztahu k běžné kriminalitě a dostupných ochranných možnostech. Tyto podklady vyhodnotil v souladu s konkrétními žalobcem tvrzenou možnou újmu, dostatečně a přezkoumatelně. Soud nepovažuje námitky týkající se nedostatečně zjištěnému skutkového stavu za důvodné a odkazuje na zevrubné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
38. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
39. Mezi účastníky není sporné, že žalobce v průběhu správního řízení opakovaně uvedl, že hlavním motivem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha legalizovat svůj pobyt na území České republiky poté, co mu nebyla prodloužena zaměstnanecká karta. Takto deklarovaný důvod však zjevně nespadá pod žádný z azylově relevantních důvodů vymezených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. K tomu soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž mezinárodní ochrana není nástrojem k legalizaci pobytu cizinců a azyl nelze chápat jako prostředek k řešení nepříznivé pobytové situace cizince na území České republiky.
40. Pokud žalobce až v žalobě nově akcentuje obavy z pronásledování z důvodu národnosti, soud se ztotožňuje s žalovaným, že tato tvrzení nevykazují potřebnou míru věrohodnosti. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce v průběhu pohovoru uvedl, že mu v případě návratu do země původu nic nehrozí. Taková rozpornost ve výpovědích žalobce zásadním způsobem oslabuje věrohodnost jeho tvrzení. Nejvyšší správní soud opakovaně zdůrazňuje, že tvrzení žadatele učiněná ve správním řízení mají zásadní význam pro posouzení jeho žádosti a

pozdější účelová tvrzení nelze bez dalšího akceptovat (srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003-71). Správní orgán proto postupoval správně, pokud vycházel primárně z tvrzení žalobce učiněných v průběhu správního řízení. K namítaným incidentům spočívajícím v jednotlivých fyzických či verbálních útocích soud uvádí, že takové excesy soukromých osob samy o sobě nepředstavují pronásledování ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu. Aby bylo možné určité jednání kvalifikovat jako pronásledování, musí dosahovat určité intenzity a současně musí být přičitatelné státu, resp. stát musí takové jednání podporovat, tolerovat nebo není schopen poskytnout účinnou ochranu. K tomu lze odkázat na výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu podle něhož „k naplnění pojmu pronásledování nestačí jednotlivé projevy diskriminace či násilí ze strany soukromých osob, pokud stát poskytuje ochranu proti takovému jednání“. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce žádný z tvrzených incidentů neoznámil příslušným orgánům v zemi původu. Nevyužil tedy dostupné prostředky ochrany. Nejvyšší správní soud přitom judikoval, že jedním z klíčových hledisek při posuzování existence pronásledování je skutečnost, zda se žadatel o ochranu pokusil domoci ochrany ve své vlasti a zda mu tato ochrana byla odeprána.

41. Pokud jde o obecnou situaci etnických Rusů v Kazachstánu, soud konstatuje, že žalovaný vycházel z aktuálních a relevantních informací o zemi původu. Z těchto podkladů nevyplývá, že by tato skupina byla systematicky vystavena pronásledování. Soud opakovaně zdůrazňuje, že posouzení žádosti o mezinárodní ochranu musí vycházet z objektivních informací o zemi původu.
42. Ve vztahu k doplňkové ochraně podle § 14a zákona o azylu soud přisvědčil závěru žalovaného, že žalobci nehrozí žádná z forem vážné újmy. Žalobce netvrdil, ani neprokázal, že by mu hrozil trest smrti, mučení či nelidské zacházení nebo že by jeho země původu byla zasažena ozbrojeným konfliktem. Naopak z jeho vlastních výpovědí plyne, že mu v případě návratu nic nehrozí, přičemž tuto skutečnost podporuje i jeho předchozí opakované cestování do země původu bez negativních následků.
43. Soud rovněž neshledal pochybení v procesním postupu žalovaného. Ten postupoval v souladu se zásadou materiální pravdy podle § 3 správního řádu, shromáždil dostatečné množství podkladů a umožnil žalobci se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim.
44. Na základě všech výše uvedených skutečností soud uzavírá, že žalovaný správně posoudil žádost žalobce jako účelovou a že v jeho případě nejsou splněny podmínky ani pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani pro poskytnutí doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b téhož zákona.
45. Mezinárodní ochrana představuje mimořádný institut určený k ochraně osob pronásledovaných či ohrožených vážnou újmu, nikoli prostředek k řešení nepříznivé pobytové situace cizince. Tento princip je konstantně potvrzován judikaturou Nejvyššího správního soudu.
46. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

47. Důvody uvedené žalobcem neprokazují naplnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. a) a b) § 13, a taktéž nejsou způsobilé pro poskytnutí doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

48. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. května 2026

JUDr. Ing. Viera Horčicová
samosoudkyně